

La reutilització de la informació del sector públic a Espanya

Agustí Cerrillo i Martínez

Professor agregat de Dret administratiu i Director dels Estudis de Dret i Ciència Política

Universitat Oberta de Catalunya

1. La informació del sector públic: evolució de la regulació de la informació del sector públic

L'extensió de l'ús dels mitjans electrònics entre les administracions públiques i els ciutadans ha incrementat exponencialment els usos de la informació del sector públic.¹ La difusió d'informació del sector públic té un valor indubtable per millorar la transparència administrativa i, per tant, la legitimitat democràtica de l'Administració pública. A més, els ciutadans la necessiten tant per exercir els seus drets i complir amb les seves obligacions com per portar a terme les seves activitats personals i professionals. A més, la informació del sector públic té un valor per si mateixa com a base per a productes i serveis de valor afegit que es puguin oferir des del sector privat.² Per donar resposta a aquestes funcions de la informació del sector públic, l'ordenament jurídic ha anat regulant diferents mecanismes, com el dret d'accés, els serveis de difusió i la comercialització i reutilització de la informació del sector públic.

No obstant això, tant entre les diferents funcions de la informació pública com entre els tres mecanismes que han estat regulats hi ha notables diferències. De fet, no tota la informació a què poden accedir els ciutadans en l'exercici del dret d'accés serà també difosa per les administracions públiques. I tampoc no tota la informació a què es pugui accedir o sigui difosa per les administracions públiques té un valor que la faci susceptible de ser reutilitzada o comercialitzada. A

més, quan una empresa comercialitza informació del sector públic no podem considerar que estigui donant accés a la informació pública o que l'estigui difonent, encara que en alguns casos pugui contribuir significativament a incrementar la transparència administrativa.³

La lectura de les diferents normes que s'han anat aprovant al llarg de les últimes dècades en relació amb la informació del sector públic permet observar una evolució normativa que ha anat paral·lela al desenvolupament de les funcions que la informació pública porta a terme.

En un primer moment, la informació que generaven les administracions públiques tenia com a principal missió constituir un element sobre el qual aquestes adoptessin les seves decisions. La informació pública tenia un interès intern, de manera que els ciutadans no tenien la necessitat d'accedir a aquesta informació. El secret administratiu complia una clara funció de separació de l'Administració en relació amb la societat, plenament d'acord amb els postulats de l'estat liberal de dret.⁴

Des de mitjan segle xx a Europa i, en particular, a partir de l'arribada de la democràcia i l'aprovació de la Constitució del 1978 a Espanya, es comença a estendre l'aprovació de normes reguladores del dret d'accés als arxius administratius i, en general, el reconeixement del principi de transparència administrativa.⁵ En particular, la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú configura, amb certes restriccions, un accés a la informació que produeixen les administracions públiques sotmès únicament a les limitacions derivades de la necessitat de garantir interessos públics o privats de protecció prioritària (seguretat pública, defensa nacional, relacions internacionals, política econòmica, intimitat o secret industrial o comercial).⁶

L'extensió de l'ús dels mitjans electrònics, tant per les administracions públiques com pels ciutadans i les empreses, ha anat impulsant noves

funcions i usos de la informació pública i, per tant, l'aparició de noves regulacions que incideixen directament en la informació del sector públic. Així, doncs, d'una banda, les administracions públiques entren intensivament aquests mitjans com un canal per difondre informació als ciutadans, la qual cosa ha estat regulada per diferents normes aprovades en els darrers anys.⁷

De l'altra, les empreses reutilitzen la informació del sector públic per generar i oferir informació i serveis. En aquest àmbit, sobre la base de la normativa aprovada per la Unió Europea (Directiva 2003/98/CE, del Parlament Europeu i del Consell, de 17 de novembre de 2003, relativa a la reutilització de la informació del sector públic; d'ara endavant, Directiva RISIP), s'ha aprovat la Llei 37/2007, de 16 de novembre, de reutilització de la informació del sector públic (d'ara endavant, LRISP), que serà objecte d'anàlisi en les pàgines següents.⁸ Prèviament, ja hi va haver a Espanya algunes experiències pioneres de reutilització d'informació del sector públic que van donar lloc a l'adopció d'algunes normes a les quals també farem referència posteriorment.

En aquest sentit, resulta d'interès portar a col·lació algunes idees sobre la importància de la reutilització de la informació del sector públic. Així, d'acord amb l'informe elaborat per PIRA el 1999, els governs europeus inverteixen en informació del sector públic una xifra aproximada als 9.500 milions d'euros cada any, la qual cosa genera un valor econòmic de 68.000 milions d'euros.⁹ Posteriorment, l'informe MEPSIR, emprant una metodologia diferent, va quantificar el valor de la informació del sector públic entre 10.000 i 48.000 milions d'euros, aproximadament el 0,25% PIB de la Unió Europea.¹⁰ De la lectura d'ambdós estudis es desprèn que la informació més rellevant a l'efecte de la reutilització i la comercialització és la geogràfica, la meteorològica, l'econòmica i la jurídica. A més, també es pot observar la infinitat de productes i serveis que es poden derivar de la reutilització de la informació del sector públic, que poden anar des de la creació de navegadors per

a automòbils privats o companyies de transport fins a l'elaboració de mapes del temps vinculats a l'agricultura, passant per compilacions de legislació o de jurisprudència.

2. El paper de la Unió Europea en l'impuls de la regulació de la reutilització de la informació del sector públic

Des de fa més de dues dècades, la Unió Europea ha mostrat interès per impulsar la utilització de la informació del sector públic, entre altres instruments, per mitjà de la regulació dels diferents usos que presenta. La Unió Europea ha fet importants esforços tant en l'àmbit institucional com respecte als estats membres per avançar tant en l'accés dels ciutadans a la informació del sector públic i, en general, la transparència administrativa,¹¹ com en relació amb la reutilització de la informació del sector públic.¹²

Pel que fa a la reutilització de la informació del sector públic, la primera iniciativa europea es recull en les *Directrius per millorar la sinergia entre els sectors públic i privat en el mercat de la informació*, adoptades el 1989.¹³ Amb aquestes normes, la Comissió volia convèncer el sector públic que facilités l'ús, per al sector privat, de la informació que posseïa. Posteriorment, l'any 1996 la Comissió Europea va elaborar el *Llibre verd sobre la informació del sector públic*.¹⁴ El *Llibre verd* reconeixia que «la informació del sector públic ocupa un paper fonamental per al bon funcionament del mercat interior i per a la lliure circulació de mercaderies, serveis i persones. Si no poden emprar de manera fàcil i accessible la informació disponible de tipus administratiu, legislatiu, financer o del sector públic en general, els agents econòmics no poden prendre decisions amb ple coneixement de causa».¹⁵ A més, s'hi afirmava que «una bona disponibilitat de la informació pública és un requisit previ indispensable per a la competitivitat de la indústria europea».

Malgrat els avanços que va comportar l'adopció del *Llibre verd* i de

les reflexions que es van fer a propòsit d'això a Europa,¹⁶ va tenir poc impacte normatiu i pràctic en la mesura que encara es van haver d'esperar set anys fins a l'aprovació de la Directiva RISP.

La Directiva RISP té l'objectiu de facilitar la creació de productes i serveis d'informació basats en documents del sector públic que cobreixin la totalitat de la Comunitat; reforçar l'eficàcia de l'ús transfronterer de documents del sector públic per a les empreses privades perquè ofereixin productes i serveis d'informació de valor afegit, i limitar el falsejament de la competència en el mercat comunitari. La dificultat observada per assolir de manera suficient aquests objectius pels estats membres va justificar la intervenció de la Unió Europea, que també ha de contribuir a superar i harmonitzar la pluralitat de normes i pràctiques que hi ha a Europa relatives a l'explotació comercial de la informació del sector públic.

La Directiva pretén establir un marc general per a les condicions de la reutilització de la informació del sector públic. Aquestes condicions han de ser equitatives, proporcionades i no discriminatòries. La Directiva està redactada en termes molt amplis, de manera que no se'n deriva un únic règim jurídic de la reutilització i la comercialització de la informació del sector públic per a tota la Unió Europea. A aquest efecte és molt il·lustrativa l'exposició de motius quan afirma que «la present Directiva no conté l'obligació d'autoritzar la reutilització de documents. La decisió d'autoritzar o no la reutilització correspondrà als estats membres o a l'organisme del sector públic que correspongui».¹⁷

Amés, la Directiva estableix diferents mesures que persegueixen plantar cara a diferents problemes i barreres observats en la reutilització de la informació del sector públic, com ara els problemes de competència; les incerteses d'accés i la disposició de les dades; la falta de transparència en les polítiques de preus; les altes taxes; la competència deslleial; la propietat intel·lectual, i la resolució dels conflictes que puguin sorgir en

el desenvolupament d'aquesta activitat.¹⁸

En l'actualitat, i no sense que hi hagi hagut certes dificultats i endarreriments,¹⁹ la Directiva ha estat transposada a la totalitat d'estats membres i,²⁰ de fet, ja s'ha iniciat un procés per valorar la necessitat de revisar-ne el contingut, tal com estava previst en la mateixa Directiva.²¹

En tot cas, des de l'òptica europea s'ha observat que actualment encara hi ha dificultats per reutilitzar la informació del sector públic, i també per trobar la informació susceptible de ser reutilitzada. Des d'un punt de vista estrictament jurídic, també s'ha anat posant en relleu l'absència de regles clares i transparents; no hi ha informació sobre les condicions de reutilització; es donen nombroses pràctiques de competència deslleial, i, en molts casos, les tarifes que les entitats del sector públic cobren són massa elevades, fet que desincentiva la creació de nous productes i serveis sobre la base de la informació del sector públic.²²

3. L'experiència espanyola en matèria de reutilització de la informació del sector públic

Per bé que fins a l'any 2007 no existia cap regulació general a Espanya sobre la reutilització de la informació del sector públic, alguns organismes públics han anat facilitant, des de fa temps, la informació que produeixen. Aquests organismes també proporcionen la informació que generen a altres organismes públics i empreses, que la reutilitzen com a base per a la producció de nous serveis d'informació. Aquestes activitats vinculades a la reutilització de la informació que produeixen havien estat regulades generalment per normes organitzatives o per normes reguladores dels preus públics de la informació del sector públic, és a dir, normes específiques que havien anat definint el règim jurídic de la reutilització i la comercialització de la informació del sector públic per part de cada organisme públic. En particular,

resulta d'interès portar a col·lació la regulació de la reutilització de la informació meteorològica, la informació geogràfica i cartogràfica i la informació estadística per part de sengles organismes productors a escala estatal.

El principal àmbit de reutilització de la informació pública és el de la informació geogràfica i cartogràfica. En l'àmbit estatal, el Centre Nacional d'Informació Geogràfica (d'ara endavant, CNIG), un organisme autònom adscrit al Ministeri de Foment, produeix, difon i comercialitza la informació geogràfica i cartogràfica. La política de reutilització de la informació produïda pel CNIG així com els preus que es poden cobrar per accedir a aquesta informació i difondre-la estan fixats en l'Ordre FOM/956/2008, de 31 de març, per la qual s'aprova la política de difusió pública geogràfica generada per la Direcció General de l'Institut Geogràfic Nacional. En l'àmbit autonòmic, s'ha de portar a col·lació l'experiència de l'Institut Català de Cartografia, que ha estat àmpliament reconeguda.²³

La informació meteorològica també constitueix un àmbit en el qual es reutilitzen grans quantitats d'informació. El principal productor d'informació meteorològica a Espanya és l'Agència Estatal de Meteorologia (AEM), que, entre altres, té la funció d'elaborar, subministrar i difondre la informació meteorològica i les prediccions d'interès general per a la ciutadania en tot l'àmbit nacional, així com la de prestar a les administracions públiques i entitats privades l'assessorament i els serveis meteorològics i climatològics de valor afegit o susceptibles de tenir-lo. L'Ordre MAM/160/2006, de 2 de gener, regula les prestacions de l'Institut Nacional de Meteorologia (INE) subjectes al règim de preus públics, entre els principals aspectes dels quals trobem que s'exclouen de la seva aplicació diferents usos i tipus d'informació de servei públic, com per exemple els avisos i prediccions meteorològiques relacionats amb fenòmens atmosfèrics adversos potencialment perillosos i la informació que es facilita als ciutadans,

com les prediccions del temps a Espanya a curt i mitjà termini, que podrà ser utilitzada gratuïtament sempre que s'esmenti que l'AEM és la propietària d'aquesta informació. L'AEM ofereix als usuaris altres serveis i informacions que haurien de pagar el preu públic estipulat en la mateixa norma. A l'últim, es preveu que el subministrament de les prestacions o serveis de l'AEM sigui objecte de contracte sempre que es consideri necessari fixar unes determinades condicions d'ús o de difusió de les prestacions i quan s'acordin condicions específiques de pagament.

Finalment, es pot portar a col·lació la informació estadística, que, segons la Llei 12/1989, de 9 maig, de la funció pública estadística, serà pública i difosa sempre que no estigui sota el secret estadístic.²⁴ A partir de l'acord de la Comissió Delegada del Govern per a Assumptes Econòmics sobre millores en la transparència en l'àmbit de la informació econòmica i estadística, l'INE ha començat a oferir productes i serveis al seu web amb caràcter gratuït i universal. En aquesta línia, es va aprovar la Resolució de 22 de gener de 2008, de l'Institut Nacional d'Estadística, per la qual es regulen els preus privats dels productes de difusió de l'organisme. La Resolució de l'INE preveu la possibilitat que l'Institut estableixi descomptes que poden arribar a comportar la gratuïtat de la informació, per exemple en el cas d'informació destinada als mitjans de comunicació o a institucions públiques. En darrer terme, s'estipula que l'INE pot limitar la cessió de dades a certs usuaris i establir restriccions d'ús o condicions de compromís per a la informació facilitada amb la finalitat de garantir la protecció del secret estadístic. En aquest cas, l'usuari haurà de signar un document d'acceptació d'aquestes condicions.

4. La Llei 37/2007, de 16 de novembre, de reutilització de la informació del sector públic

La LRISP té per objecte regular amb caràcter bàsic el règim jurídic de la reutilització dels documents del sector públic,²⁵ deixant al marge les

qüestions relatives tant al procediment de tramitació de les sol·licituds de reutilització com al règim sancionador, i, per tant, essent només aplicable per a l'Administració General de l'Estat.²⁶

En l'article 3 de la LRISP s'afirma el següent: «S'entén per reutilització l'ús de documents que estan en poder de les administracions i organismes del sector públic, per persones físiques o jurídiques, amb fins comercials o no comercials, sempre que aquest ús no constitueixi una activitat administrativa pública». La definició de la reutilització que fa la LRISP és clara i permet diferenciar-la clarament d'altres usos de la informació del sector públic als quals s'ha fet referència anteriorment. En aquest sentit, resulta il·lustrativa la mateixa LRISP, que, seguint el que hi ha previst en la Directiva RISP, estableix que «l'aplicació d'aquesta llei es farà sense perjudici del règim aplicable al dret d'accés als documents i a les especialitats previstes en la seva normativa reguladora».²⁷ Des d'aquest punt de vista es confirma la diferència entre ambdós règims, a la qual ja s'ha fet referència.²⁸

Un altre aspecte en el qual convé insistir, ja des d'ara mateix, és la inexistència d'una obligació de reutilitzar la informació del sector públic. Referent a això, l'article 4 preveu que «els documents de les administracions públiques i els organismes del sector públic seran reutilitzables en els termes previstos en aquesta llei», remetent-se als règims establerts en el mateix article, que serà determinat per cada administració pública.²⁹ L'absència d'una obligació en aquest sentit es deriva de la mateixa Directiva RISP, que, en el seu article 3, preveu que «els estats membres vetllaran perquè, quan s'autoritzi la reutilització de documents conservats per organismes del sector públic, aquests documents puguin ser reutilitzats per a fins comercials o no comercials de conformitat amb les condicions exposades en els capítols III i IV. En la mesura del possible, els documents es posaran a la disposició del públic per mitjans electrònics», sense establir una obligació específica que hi faci referència.³⁰

Una vegada apuntats els aspectes anteriors, en les properes pàgines ens proposem d'exposar breument els principals continguts de la regulació de la reutilització de la informació del sector públic inclosos en la LRISP.

4.1. El sector públic

L'àmbit subjectiu d'aplicació de la RISP s'estén a les administracions públiques i organismes del sector públic d'acord amb la delimitació feta en la normativa de contractació del sector públic.³¹ En concret, la LRISP, seguint en aquest punt la Directiva, determina l'àmbit subjectiu d'aplicació, d'acord amb la delimitació feta en la normativa de contractació del sector públic,³² vinculant-ho a les administracions i organismes del sector públic que, a l'efecte de la llei, comprèn:

- L'Administració General de l'Estat, les administracions de les comunitats autònomes i les entitats que integren l'Administració local.
- Les entitats gestores i els serveis comuns de la Seguretat Social.
- Els organismes autònoms, les agències estatals i qualsevol entitat de dret públic que, amb independència funcional o amb una especial autonomia reconeguda per la llei, tinguin atribuïdes funcions de regulació o control de caràcter extern sobre un determinat sector o activitat.
- Les entitats de dret públic amb personalitat jurídica pròpia, vinculades o dependents de qualsevol de les administracions públiques que compleixin les característiques previstes en la llei pel que fa a la seva finalitat, finançament, gestió, supervisió, direcció o vigilància.

- Els consorcis dotats de personalitat jurídica pròpia.
- Les fundacions del sector públic.
- Les associacions constituïdes per les administracions, organismes o entitats esmentades.

En aquest punt, la LRISP introdueix alguna adaptació a l'ordenament espanyol del que hi ha previst en la Directiva RISP, que defineix els organismes del sector públic com «l'estat, els ens territorials, els organismes de dret públic i les associacions constituïdes per un o més d'aquests ens o d'aquests organismes de dret públic», ja que n'exclou les empreses públiques.³³ No obstant això, en termes generals es recullen els mateixos organismes i entitats sota l'àmbit d'aplicació d'ambdues normes. En tot cas, cal recordar que tant la Directiva RISP com la LRISP fan referència al fet que les definicions d'organisme del sector públic i d'organisme de dret públic provenen del que hi ha previst en la legislació de contractes públics.³⁴ Però la Directiva RISP exclou del seu àmbit d'aplicació les empreses públiques, amb la qual cosa poden quedar excloses de l'aplicació de la llei empreses públiques que produeixin grans quantitats d'informació. Amb tot, això no és cap obstacle perquè puguin reutilitzar la informació, si bé és possible que els obstacles els trobin tercers que vulguin comercialitzar també aquesta informació.

Aquesta situació ens exigeix remarcar la distinció necessària que cal fer entre les funcions públiques i privades que puguin desenvolupar certes entitats i l'impacte que això té en regular la reutilització de la informació del sector públic i, en particular, a l'hora d'establir les condicions per poder reutilitzar la informació o establir una contraprestació per poder-ho fer. Referent a això, cal portar a col·lació el que preveu l'article 7.3 quan defineix les contraprestacions econòmiques i estableix que «en cas que una Administració o organisme del sector públic reutilitzi els documents com a base per a activitats comercials alienes a les funcions

pròpies que tingui atribuïdes, s'haurien d'aplicar en lliurar documents per a aquestes activitats les mateixes taxes o preus públics i condicions que s'apliquin als altres usuaris». Resulta interessant observar que la Directiva RISP vincula aquesta situació a la no-discriminació en preveure que «si un organisme del sector públic reutilitza els documents com a base per a les seves activitats comercials alienes a la seva missió de servei públic, s'haurien d'aplicar en lliurar documents per a aquestes activitats les mateixes tarifes i condicions que s'apliquin als altres usuaris».³⁵

Finalment, cal parlar especialment de l'aplicació de la LRISP a altres organismes i institucions públiques que no es troben sota la noció d'Administració pública i que, no obstant això, tenen un paper rellevant en la reutilització d'informació del sector públic, com ara el Consell General del Poder Judicial, el Tribunal Constitucional, el Congrés dels Diputats, el Senat i les assemblees legislatives de les comunitats autònomes, els defensors del poble i el Tribunal de Comptes.

La LRISP, a diferència del que preveu la Directiva RISP,³⁶ no fa una referència explícita a aquestes institucions en definir l'àmbit subjectiu d'aplicació. Amb tot, referent a això, la disposició addicional segona preveu que «el que la present llei preveu serà d'aplicació als documents conservats per organismes i institucions diferents dels esmentats en l'article 2, als quals, en els termes previstos en la seva normativa reguladora, resulti aplicable en la seva activitat la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú». Afegeix, en particular, que «les previsions contingudes en la present llei seran d'aplicació a les sentències i resolucions judicials, sense perjudici del que preveu l'article 107.10 de la Llei orgànica 5/1985, d'1 de juliol, del poder judicial i el seu desenvolupament específic».³⁷ En aquest punt resulta d'interès portar a col·lació la reconeguda experiència de reutilització de la informació judicial impulsada pel Consell General del Poder Judicial mitjançant el

seu Centre de Documentació Judicial (CENDOJ).

4.2. La informació del sector públic

Un aspecte controvertit ha estat el relatiu a l'objecte, és a dir, què ha d'entendre's per *informació del sector públic*. Les diferents normes que s'han anat aprovant han emprat diferents conceptes (des d'arxius i registres administratius que utilitza la LRJPAC com a desenvolupament de l'article 105.b) CE, fins a informació del sector públic, passant per documents administratius). La LRISP opta per circumscriure el seu àmbit objectiu d'aplicació als documents administratius³⁸. No obstant això, com es podrà observar, són nombrosos els documents exclosos de l'aplicació de la LRISP.

Com a punt de partida, hom pot advertir que la LRISP preveu que s'aplicarà als documents elaborats o custodiats per les administracions públiques i organismes del sector públic, que n'han d'autoritzar la reutilització. La LRISP adopta un concepte ampli de *document*, pel qual s'entén «tota informació, sigui quin sigui el seu suport, material o electrònic, així com la forma d'expressió gràfica, sonora o en imatge utilitzada. A aquests efectes, no es consideraran documents els programes informàtics que estiguin protegits per la legislació específica que hi és aplicable».³⁹

Malgrat l'àmplia definició que la LRISP fa de *document*, és necessari destacar que no serà possible la reutilització en tots els casos. La LRISP preveu que no serà aplicable en els documents següents:⁴⁰

a) Els documents sobre els quals hi hagi prohibicions o limitacions en el dret d'accés en virtut del que preveu l'ordenament jurídic; en particular, els documents que afectin la defensa nacional, la seguretat de l'Estat, la protecció de la seguretat pública, el secret estadístic i la confidencialitat comercial, i, en general, els documents relacionats amb actuacions sotmeses per una norma al deure de reserva, secret o confidencialitat.

b) Els documents en què, per poder accedir-hi, es requereixi ser titular d'un dret o interès legítim.⁴¹ En particular, la mateixa LRISP crida l'atenció sobre les limitacions que hi haurà per a la reutilització de documents que continguin dades de caràcter personal, la qual cosa es regirà pel que disposa la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal.⁴²

c) Els documents que es troben en les administracions i organismes del sector públic per a finalitats alienes a les funcions de servei públic que tinguin atribuïdes definides d'acord amb la normativa vigent. d) Els documents sobre els quals hi hagi drets de propietat intel·lectual o industrial per part de tercers amb les excepcions previstes en la LRISP. En tot cas, s'apunta que l'exercici dels drets de propietat intel·lectual de les administracions i organismes del sector públic s'haurà de portar a terme de manera que se'n faciliti la reutilització.

e) Els documents conservats per les entitats que gestionin els serveis essencials de radiodifusió sonora i televisiva i les seves filials.

f) Els documents conservats per institucions educatives i de recerca, com ara centres escolars, universitats, arxius, biblioteques i centres d'investigació.

g) Els documents conservats per institucions culturals, com museus, biblioteques, arxius històrics, orquestres, òperes, ballets i teatres.

En conclusió, de la llista anterior es pot observar, en termes generals, que, d'una banda, no podran ser objecte de reutilització els documents als quals no es pugui accedir d'acord amb el que preveu l'article 37 de la LRJPAC. D'altra banda, no podran ser objecte de reutilització els continguts públics, que són aquells més estàtics, emmagatzemats pel sector públic més que no pas produïts per les institucions públiques i no directament vinculats a l'exercici de funcions públiques.⁴³

4.3. L'activitat administrativa en relació amb la reutilització de la informació del sector públic

La LRISP disposa diferents activitats que les administracions públiques poden portar a terme en relació amb la reutilització de la informació del sector públic. Les seves finalitats són diferents malgrat que totes incideixin de manera més o menys immediata a facilitar la reutilització de la informació del sector públic i a assegurar que les condicions en les quals es reutilitza la informació facilitin l'explotació del potencial que es deriva de la reutilització de la informació del sector públic i garanteixin els principis del mercat europeu.

4.3.1 L'autorització per a la reutilització de la informació del sector públic

La LRISP preveu que les administracions públiques puguin optar per permetre la reutilització de la informació del sector públic. Així, amb caràcter general o específic, es preveu la autorització necessària per poder reutilitzar aquesta informació. També es preveuen diferents instruments que han de permetre fixar les condicions per mitjà de les quals es faci la reutilització.

De fet, la LRISP preveu diferents instruments mitjançant els quals es facilita la reutilització. A banda de la possibilitat de permetre que es pugui reutilitzar lliurement la informació del sector públic, la LRISP preveu que les administracions públiques i els organismes del sector públic puguin optar entre diferents mecanismes perquè els documents que es trobin en el seu poder puguin ser reutilitzables. L'objectiu de la LRISP, seguint de prop el que hi ha previst en la Directiva, és simplificar la gestió i facilitar, així, la reutilització de la informació.

- a) Reutilització de documents posats a la disposició del públic sense subjecció a condicions.

b) Reutilització de documents posats a la disposició del públic amb subjecció a condicions establertes en llicències-tipus.⁴⁴

c) Reutilització de documents després de fer-ne la sol·licitud, conforme al procediment previst en la LRISP, al qual farem referència posteriorment, o, si escau, en la normativa autonòmica; en aquests supòsits hi podem incorporar condicions establertes en una llicència.

Així, doncs, en el segon i el tercer cas, a més d'obtenir l'autorització administrativa per reutilitzar la informació del sector públic, hi ha d'haver una llicència per mitjà de la qual es concretin les condicions a què ha de quedar sotmesa aquesta reutilització. En relació amb aquestes condicions s'ha de partir de la idea que la LRISP tracta d'afavorir la reutilització de la informació del sector públic, així com el mercat comunitari de continguts basat en informació del sector públic. Per això, aposta per fer que les condicions incorporades en les llicències respectin els criteris següents:

- Han de ser clares, justes i transparents.
- No han de restringir les possibilitats de reutilització ni limitar la competència.
- No han de ser discriminatòries per a categories comparables de reutilització.
- No han de contenir acords exclusius. De totes maneres, es preveu que, quan sigui necessari per a la prestació d'un servei d'interès públic, serà possible atorgar drets exclusius, que haurien de ser transparents i públics. En aquest cas, se n'haurà de fer una revisió periòdica i, en tot cas, cada tres anys de la permanència del motiu que va justificar la concessió d'aquesta exclusivitat.

Les condicions que s'estableixin, que haurien de respectar els criteris que s'acaben d'esmentar, poden fer referència al fet que el contingut de la informació no sigui alterat, que no es desnaturalitzi el sentit de la informació, que se'n citi la font o que s'esmenti la data de l'última actualització.

L'establiment de tots aquests principis pretén garantir les condicions en les quals es desenvolupa el mercat de la informació, així com donar seguretat jurídica a aquelles empreses que comercialitzin informació pública.⁴⁵ En tot cas, és necessari trobar l'equilibri en l'establiment de les condicions, com també la possibilitat de reutilitzar la informació. Com ha observat la mateixa Comissió Europea, «quan els interessos del sector privat entrin en el mercat de la informació pública, serà més difícil mantenir-ne l'accés per a tots els ciutadans. Alhora, si el sector públic afegeix valor a la seva pròpia informació i comercialitza productes d'informació en un mercat de la informació que fins ara ha estat privat, es pot plantejar el problema de la lleialtat de la competència».⁴⁶ En aquest sentit, no es pot oblidar que la LRISP, igual que la Directiva, pretenen facilitar l'establiment d'un mercat intern únic i d'un sistema que asseguri la lliure competència en aquest mercat sense que en resulti alterada. Des d'aquesta òptica, s'ha d'evitar l'abús de posició dominant que pugui conduir a una limitació de l'accés a la documentació i les distorsions en el mercat que puguin provocar les ajudes estatals, així com les subvencions encreuades.⁴⁷

Un aspecte diferent, encara que estretament vinculat a l'anterior, és el relatiu a les contraprestacions que fixin les entitats del sector públic perquè siguin satisfetes pels reutilitzadors. Com a punt de partida es pot recordar que hi ha dos mecanismes per fixar el preu que s'ha de cobrar per la informació: el que ha de servir per sufragar els costos totals de producció i posada a la disposició de la informació (costos totals) i el que pretén únicament recuperar el cost de la posada a la disposició del reutilitzador de la informació reutilitzada.⁴⁸

Pel que fa a la seva regulació, en aquest punt la LRISP preveu que es pugui aplicar una taxa o preu públic pel subministrament de documents per a la seva reutilització que s'establirà segons el que preveu la legislació de taxes i preus públics i que hauria de permetre cobrir almenys els costos del servei o l'activitat, incloent necessàriament en aquests costos els relatius a la recollida, la producció, la reproducció i la difusió. Aquests preus podran ser diferents depenent de si la reutilització té un caràcter comercial o no comercial.⁴⁹

Finalment, quant al procediment de tramitació de les sol·licituds de reutilització, la regulació de les quals, recordem-ho, no té caràcter bàsic, la LRISP preveu que les sol·licituds de reutilització de documents administratius s'hagin de dirigir a l'òrgan competent per aquelles persones físiques o jurídiques que vulguin reutilitzar els documents. La sol·licitud haurà d'identificar el document o els documents susceptibles de reutilització tot especificant els fins, comercials o no comercials, de la reutilització.

L'òrgan competent resoldrà les sol·licituds de reutilització en el termini màxim de vint dies.⁵⁰ No obstant això, quan el volum o la complexitat de la informació sol·licitada faci impossible complir aquest termini, es podrà ampliar el termini de resolució vint dies més, de la qual cosa s'informarà el sol·licitant, en el termini màxim de deu dies.

Les resolucions podran tenir caràcter estimatori, amb les quals es facilitaran la documentació i per mitjà de les quals s'autoritzarà la reutilització dels documents sense condicions o bé s'atorgarà la llicència per a la reutilització en les condicions que s'estableixin. Però també podran tenir caràcter desestimatori (total o parcial). En aquest cas, es notificarà la resolució al sol·licitant, comunicant-li els motius de la negativa. Si la resolució desestimatoria estigués fundada en l'existència de drets de propietat intel·lectual o industrial per part de tercers, l'òrgan competent hauria d'incloure una referència a la persona

física o jurídica titular d'aquests drets.

La LRISP, a diferència del que succeeix en altres països, no disposa de mecanismes específics per garantir allò que preveu més enllà dels mecanismes ordinaris de control de l'activitat administrativa.

4.3.2 El foment de la reutilització de la informació del sector públic

En la situació actual en què es troba la reutilització a Espanya, l'establiment de mesures de foment es manifesta com un instrument que ha de ser necessàriament eficaç.

Referent a això, la LRISP preveu que «el govern, arran de la proposta dels ministeris competents, desenvoluparà plans i programes d'actuacions dirigits a facilitar la reutilització de la informació del sector públic a fi de promoure el creixement del sector de continguts digitals, i podrà establir amb la resta de les administracions públiques els mecanismes de col·laboració que s'estimin pertinents per a la consecució d'aquest objectiu». En aquesta línia, s'ha de portar a col·lació el programa Aporta que, en el marc del pla Avança, pretén fomentar la cultura de la reutilització de la informació del sector públic, facilitar la posada a disposició d'informació per part de les entitats del sector públic, i impulsar el mercat de la reutilització de la informació del sector públic i promoure el creixement del sector de continguts digitals. A aquests efectes, el projecte engloba activitats formatives i de conscienciació i el desenvolupament de guies pràctiques de reutilització.⁵¹

A més, la Llei 56/2007, de 28 de desembre, de mesures d'impuls de la societat de la informació estableix que les administracions públiques posaran a la disposició del públic de forma telemàtica, entre altres usos, per a la seva reutilització els continguts digitals o digitalitzats de què disposin quan els drets de propietat intel·lectual li pertanyin sense restriccions o siguin de domini públic.⁵²

4.3.3 El règim sancionador

L'adopció d'un règim sancionador vol garantir el compliment de la legalitat. No obstant això, resulta especialment rellevant la regulació que la LRISP fa del règim sancionador. En primer lloc, perquè no estava previst en la Directiva RISP. De fet, aquesta norma no tan sols no preveia un règim sancionador, sinó que tampoc no establia la necessitat que els estats membres, en la transposició a l'ordenament jurídic intern, hi incloguessin mesures específiques per garantir el compliment i el respecte del contingut de la normativa sobre reutilització de la informació del sector públic. D'aquesta manera, fins on tenim coneixement, pràcticament cap estat membre ha incorporat un règim sancionador com ho ha fet el legislador espanyol.⁵³ En segon lloc, perquè el règim sancionador no té caràcter bàsic, de manera que és, per tant, únicament aplicable a l'Administració General de l'Estat i no a les comunitats autònomes i els ens locals.

La LRISP preveu diferents infraccions, que, en funció de la gravetat, es classifiquen en molt greus, greus o lleus. Sense caràcter exhaustiu, es pot fer referència a la inclusió d'infraccions com la desnaturalització del sentit de la informació per a la reutilització de la qual s'hagi concedit una llicència; l'alteració del contingut de la informació per a la reutilització de la qual s'hagi concedit una llicència; la reutilització de documentació sense haver obtingut la corresponent llicència en els casos que aquesta sigui requerida o incomplint les condicions imposades en la corresponent llicència o en la normativa reguladora aplicable; la reutilització de la informació per a una finalitat diferent de la finalitat amb què es va concedir; el fet que no s'hi esmenti la data de l'última actualització de la informació, o l'absència de cita de la font. La LRISP preveu que, per la comissió de les anteriors infraccions, es podran imposar diferents sancions de multa, que, en funció de la gravetat de la infracció, es graduaran entre els 1.000 i els 100.000 euros. A més, per la comissió d'infraccions molt greus i greus es podrà sancionar amb la prohibició de reutilitzar documents sotmesos a llicència durant

un període de temps d'entre 1 i 5 anys, així com amb la revocació de la llicència concedida. La LRISP preveu alguns criteris per graduar les sancions, com la naturalesa de la informació reutilitzada, el volum d'aquesta informació, els beneficis obtinguts, el grau d'intencionalitat, els danys i perjudicis causats, en particular els que es refereixen a la protecció de dades de caràcter personal, la reincidència i qualsevol altra circumstància que sigui rellevant per determinar el grau d'antijuridicitat i de culpabilitat presents en la concreta actuació infractora. Finalment, es recull que el règim sancionador previst en la llei s'entén sense perjudici de la responsabilitat civil o penal que es pogués incórrer, que es farà efectiva d'acord amb les corresponents normes legals.

5. Algunes consideracions finals

Malgrat l'existència d'experiències significatives i reconegudes de reutilització de la informació del sector públic a Espanya, la realitat ens mostra que encara és llarg el camí que s'ha de recórrer per avançar en la reutilització de la informació del sector públic a Espanya i desplegar un mercat sòlid de productes i serveis basats en la informació del sector públic.

L'adopció de la LRISP constitueix un pas significatiu. No obstant això, encara s'ha d'avançar molt en la seva aplicació efectiva. D'una banda, donant a conèixer el seu contingut i les possibilitats que ofereix per facilitar la reutilització de la informació del sector públic. D'altra banda, per adequar algunes pràctiques basades en acords exclusius o en preus excessius o sobre una falta de transparència respecte del que hi ha previst en la llei.

Però a més, des del punt de vista jurídic, fins i tot es pot avançar més adoptant diferents mesures que facilitin el desenvolupament de la reutilització de la informació del sector públic a Espanya. Així, la LRISP no ha donat, segons el nostre parer, una resposta adequada pel que fa a l'establiment de mecanismes més àgils per a la solució

de conflictes o l'establiment d'entitats encarregades de vetllar pel compliment de la legalitat en aquesta matèria. En particular, es pot tenir en compte l'experiència positiva acreditada per l'Office of Public Sector Information (OPSI) al Regne Unit com a regulador de la informació del sector públic, i en particular de la seva reutilització, i investigador de les queixes que els reutilitzadors formulen contra les entitats del sector públic en relació amb l'aplicació de les normes sobre reutilització de la informació del sector públic.⁵⁴

No obstant això, el desenvolupament de la reutilització de la informació del sector públic no és únicament una qüestió jurídica. És necessari, així mateix, avançar cap a una nova cultura de la reutilització de la informació del sector públic que es concreti en l'adopció de mesures per a diferents aspectes, com les llicències-tipus en format electrònic, la creació d'òrgans responsables de la reutilització de la informació, la creació d'estàndards, llistes i metadades que facilitin la reutilització de la informació del sector públic, etc. En aquest sentit, hem de tornar a portar a col·lació el projecte Aporta que ha engegat el Ministeri d'Indústria, Turisme i Comerç, per mitjà de Red.es, que en els pròxims mesos ha de desenvolupar nombroses activitats per sensibilitzar, formar i assessorar les administracions públiques com a reutilitzadores i els usuaris sobre aquesta matèria.⁵⁵

Un altre aspecte que s'ha de tenir en compte és el relatiu a la col·laboració no tan sols entre les administracions públiques, sinó també d'aquestes amb el sector privat. D'una banda, pot resultar positiva la constitució d'organitzacions que vetllin per l'impuls de la reutilització de la informació del sector públic des del sector privat (per exemple, a escala europea s'ha constituït la PSI Alliance, on no hi ha cap representant espanyol). D'altra banda, l'ús dels mitjans electrònics, que posen a la disposició general noves eines, facilita l'acord públic-privat necessari per a l'increment de la reutilització de la informació del sector públic. En aquest àmbit, la creació de plataformes de trobada

entre entitats del sector públic i reutilitzadores de la informació o l'ús de les eines de la Web 2.0 mitjançant les quals els ciutadans puguin reutilitzar la informació del sector públic constitueixen instruments útils. Des d'aquest punt de vista, la reutilització no ha de tenir només un impacte econòmic, sinó que també pot tenir una utilitat social que pot beneficiar la ciutadania en general.

6.- Referències bibliogràfiques

- AAVV. «Perspectivas públicas y privadas del futuro de la comercialización de la información cartográfica». *Revista Internet, Dret i Política*, núm. 3 (2006). <<http://idp.uoc.edu>>
- Cerrillo i Martínez, Agustí. «La difusión de información pública a través de medios electrónicos en España». A: Ponti, Benedetto. *Il regime dei dati pubblici. Esperienze europee e ordinamento nazionale*. Santarcangelo di Romagna: Maggioli (2008).
- Cerrillo i Martínez, Agustí. «La difusión de información pública a través de medios electrónicos: claroscuros de la ley de acceso electrónico de los ciudadanos a los servicios públicos». A: Cotino, Lorenzo. *La ley de administración electrónica*. València: Tirant lo Blanch (2008).
- Cerrillo i Martínez, Agustí i Galán Galán, Alfredo. *La reutilización de la información del sector público*. Granada, Comares (2006).
- Dekkers, Makx; Polman, Femke; et al. *MEPSIR. Measuring European Public Sector Information Resources* (2006). <http://ec.europa.eu/information_society/policy/psi/docs/pdfs/mepsir/final_report.pdf>
- Fernández Ramos, Severiano. *El derecho de acceso a los documentos administrativos*. Madrid, Marcial Pons (1997).

- Fernández Salmerón, Manuel. «El régimen jurídico de la reutilización comercial de la información del sector público: sujetos destinatarios y tipos de información». A: Cerrillo i Martínez, Agustí y Galán Galán, Alfredo. *La reutilización de la información del sector público*. Granada: Comares (2005).
- Guichot Reina, Emilio. *Publicidad y privacidad de la información administrativa*. Madrid, Thomson-Civitas (2009).
- Leith, P. i McCullagh, K. «Developing European legal information markets based on government information». *International Journal of Law and Information Technology*, núm. 12(3) (2004).
- Mestre Delgado, Juan Francisco. *El derecho de acceso a archivos y registros administrativos: [Análisis del artículo 105.b) de la Constitución]*. 2a ed. Madrid, Civitas (1998).
- OCDE. *Citizens as partners. Information, consultation and public participation in policy-making*. París, OCDE (2001). <<http://213.253.134.43/oecd/pdfs/browseit/4201131E.PDF>>
- OCDE. *Digital broadband content: Public Sector Information and Content*. París, OCDE (2006). <<http://213.253.134.43/oecd/pdfs/browseit/4201131E.PDF>>
- Pas, J. «The commercialization of government information and the proposal for a Directive (2002) 207 by the European Commission». *E-law- Murdoch University Electronic Journal of Law*, núm. 9 (4) (2002). <<http://www.murdoch.edu.au/elaw/issues/v9n4/pas94.html>>
- Pira International. *Commercial exploitation of Europe's public sector information. Final Report* (2000). <http://ec.europa.eu/information_society/policy/psi/docs/pdfs/pira_study/commercial_final_report.pdf>

Ramos Simón, Fernando. «La reutilización de la información del sector público. Aproximación del contenido de la propuesta de directiva 2002». *Revista General de Información y Comunicación*, núm. 13 (2) (2003).

Vega Castro, José Luis. «El régimen jurídico de la comercialización de la información pública como garantía del mercado europeo: servicio público y mercado». A: Cerrillo i Martínez, Agustí i Galán Galán, Alfredo. *La reutilización de la información del sector público*. Granada: Comares (2005).

Notes

1 Al llarg de la història, el desenvolupament tecnològic ha fet que canviï el paper dels editors i del govern en la difusió d'informació pública [Leith, P. i McCullagh, K. (2004). «Developing European legal information markets based on government information». *International Journal of Law and Information Technology*, 12(3), p. 253].

2 *European eGovernment Conference 2003*. Ministerial Declaration. Como (7-8 de juliol de 2003). A: http://europa.eu.int/information_society/policy/psi/docs/pdfs/ministerialmeclaration_cernobbio.pdf.

3 La lectura de l'article 1 de la LRISP ens avisa pel que fa a la convergència sobre un mateix objecte de diverses regulacions. Aquest article estableix que «l'aplicació d'aquesta llei es farà sense perjudici del règim aplicable al dret d'accés als documents i a les especialitats previstes en la seva normativa reguladora». De totes maneres, resulta d'interès assenyalar que aquesta distinció no es dona en altres ordenaments jurídics. En particular, als Estats Units d'Amèrica, la Freedom Information Act, a més de preveure l'accés a la informació, en regula la difusió comercial. Vegeu, referent a això, Ramos Simón, Fernando (2003). «La reutilización de la información del sector público. Aproximación del contenido de la propuesta de directiva 2002». *Revista General de Información y Comunicación*, núm. 13(2), p. 69; Pas, J. (2002). «The commercialization of government information and the proposal for a Directive COM (2002) 207 by the European Commission». *E-law. Murdoch University Electronic Journal of Law*, núm. 9(4). A: <http://www.murdoch.edu.au/elaw/issues/v9n4/pas94.html>.

- 4 Fernández Ramos, Severiano (1997). *El derecho de acceso a los documentos administrativos*. Madrid: Marcial Pons, p. 21.
- 5 OCDE (2001). *Citizens as partners. Information, consultation and public participation in policy-making*. París. A: <http://213.253.134.43/oecd/pdfs/browseit/4201131E.PDF>.
- 6 Mestre Delgado, Juan Francisco (1998). *El derecho de acceso a archivos y registros administrativos: análisis del artículo 105.b de la Constitución*. Madrid: Civitas, 2a ed.
- 7 Vegeu-ne una anàlisi a Cerrillo i Martínez, Agustí (2008). «La difusión de información pública a través de medios electrónicos: claroscuros de la ley de acceso electrónico de los ciudadanos a los servicios públicos». A: Cotino, Lorenzo. *La ley de administración electrónica*. València: Tirant lo Blanch.
- 8 Cerrillo i Martínez, Agustí (2008). «La difusión de información pública a través de medios electrónicos en España». A: Ponti, Benedetto. *Il regime dei dati pubblici. Esperienze europee e ordinamento nazionale*. Santarcangelo di Romagna: Maggioli.
- 9 Pira International (2000). *Commercial exploitation of Europe's public sector information. Final Report*. A: http://ec.europa.eu/information_society/policy/psi/docs/pdfs/pira_study/commercial_final_report.pdf.
- 10 Dekkers, Makx; Polman, Femke; et al. (2006). *MEPSIR. Measuring European Public Sector Information Resources*. A: http://ec.europa.eu/information_society/policy/psi/docs/pdfs/mepsir/final_report.pdf.
- 11 Per a tots, Guichot Reina, Emilio (2009). *Publicidad y privacidad de la información administrativa*. Madrid: Thomson-Civitas.
- 12 Cerrillo i Martínez, Agustí; Galán Galán, Alfredo (2006). *La reutilización de la información del sector público*. Granada: Comares.
- 13 http://ec.europa.eu/information_society/policy/psi/docs/pdfs/brochure/1989_public_sector_guidelines_en.pdf
- 14 COM(1998) 585 http://ec.europa.eu/information_society/policy/psi/docs/pdfs/green_paper/gp_es.pdf.
- 15 Comissió Europea (1998). *La información del sector público: un recurso clave para Europa, op. cit.*, p. 1.

16 De totes maneres, no es pot oblidar que durant aquest període la Unió Europea va adoptar diverses polítiques públiques relatives a la societat de la informació i als continguts a Internet amb l'objectiu de crear continguts digitals públics, fomentar l'ús de les llengües europees a la Xarxa i impulsar les plataformes multicanals (INFO 2000, Europa 2002 i 2005, eContent i eContentplus). Vegeu, referent a això, http://ec.europa.eu/information_society/activities/econtentplus/index_en.htm

17 Considerant 9: Tal com ja havia apuntat el pla eEuropa 2002, «la incertesa sobre les condicions d'utilització de les dades impedeix que les empreses es llancin a l'explotació transfronterera de la informació del sector públic».

18 Pas considera que «no es pot obviar l'efecte que, en introduir aquesta proposta, la Unió Europea intenta córrer abans d'aprendre a caminar». [Pas, J. (2002). «The commercialization of government information and the proposal for a Directive COM (2002) 207 by the European Commission». *E-law. Murdoch University Electronic Journal of Law*, núm. 9(4). A: <http://www.murdoch.edu.au/elaw/issues/v9n4/pas94.html>].

19 La Directiva havia d'haver estat transposada abans de l'1 de juliol de 2005. En particular, la Comissió va iniciar tres procediments d'incompliment. Entre ells, hi havia Espanya, que no va transposar la norma comunitària fins a l'octubre del 2007 (assumpte C-465/06).

20 Vegeu les normes adoptades a http://ec.europa.eu/information_society/policy/psi/actions_ms/implementation/index_en.htm

21 Vegeu la consulta pública impulsada per la Comissió Europea sobre la revisió de la Directiva ISP (http://ec.europa.eu/information_society/policy/psi/docs/pdfs/online_consultation/review.pdf) i els resultats d'aquesta consulta http://ec.europa.eu/information_society/policy/psi/docs/consultations/replies/stakeholders/report_PSI_Onlinecons_Stakehol.pdf.

22 Referent a això pot ser d'utilitat la consulta del treball impulsat per la xarxa europea ePSIplus (<http://www.epsiplus.net>) i, en particular, el *Final ePSIplus Thematic Meeting Report* adoptat el mes de febrer de 2009 (http://www.epsiplus.net/reports/epsiplus_thematic_meeting_reports/epsiplus_final_thematic_meeting_report).

23 Diversos autors (2006). «Perspectivas públicas y privadas del futuro de la comercialización de la información cartográfica». *Revista Internet, Dret i Política*, núm. 3. A: <http://idp.uoc.edu>.

24 En particular, l'Institut Nacional d'Estadística (d'ara endavant, INE) publicarà i difondrà els resultats i la metodologia de les estadístiques elaborades i promourà la difusió d'altres estadístiques incloses al Pla estadístic nacional.

25 Article 1 de la LRISP.

26 La Disposició final primera exceptua del caràcter bàsic de la norma, basat en l'article 149.1.18 CE, l'article 11 i els apartats 1 (paràgrafs segon i tercer), 3 i 8 de l'article 10.

27 En la línia del que s'ha apuntat anteriorment, l'exposició de motius de la LRISP recorda que «la llei té uns contorns específics que la delimiten del règim general d'accés previst en l'article 105.b de la Constitució espanyola i en el seu desenvolupament legislatiu, en essència, representat per la Llei 30/1992, de 26 de novembre, del règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú».

28 És interessant recordar que també «queda exclòs d'aquest concepte l'intercanvi de documents entre administracions i organismes del sector públic en l'exercici de les funcions públiques que tinguin atribuïdes» (article 3.1 de la LRISP). En aquest aspecte, ens hem de remetre al que preveu la Llei 11/2007, de 22 de juny, d'accés electrònic dels ciutadans als serveis públics.

29 L'exposició de motius de la LRISP reconeix que «en conseqüència, es preveu que siguin les administracions i els organismes del sector públic els quals decideixin autoritzar o no la reutilització dels documents o categories de documents que ells conserven amb fins comercials o no comercials».

30 El considerant 9 de la Directiva RISP és clar referent a això en afirmar que «la present directiva no conté l'obligació d'autoritzar la reutilització de documents. La decisió d'autoritzar o no correspondrà als estats membres o a l'organisme del sector públic que correspongui».

31 Aquest mimetisme té com a referència el que va portar a terme la Directiva RISP. Vegeu, respecte a la regulació de l'àmbit subjectiu en la Directiva RISP, Fernández Salmerón, Manuel (2005). «El régimen jurídico de la reutilización comercial de la información del sector público: sujetos destinatarios y tipos de información». A: Cerrillo i Martínez, Agustí; Galán Galán, Alfredo. *La reutilización de la información del sector público*. Granada: Comares, p. 30.

32 Vegeu l'article 3 de la Llei 30/2007, de 30 d'octubre, de contractes del sector públic. Cal destacar la diferència que hi ha entre l'àmbit subjectiu de la LRISP, la LCSP i el que hi ha previst en la LRJPAC. Aquesta diferència resulta important en la mesura

que a aquells sotmesos a la LRJPAC els serà d'aplicació el dret d'accés a arxius i registres.

33 Considerant 10 de la Directiva RISP: Com apunta Vega, «l'origen d'aquesta absència es presenta, tal com es posa de manifest en la seva exposició de motius, en la inexistència d'un règim comú al nivell dels diferents estats membres en relació amb la regulació del dret d'accés que permeti establir unes regles totalment uniformes a l'hora de determinar el camp de la informació pública». Vega Castro, José Luis (2005). «El régimen jurídico de la comercialización de la información pública como garantía del mercado europeo: servicio público y mercado». A: Cerrillo i Martínez, Agustí; Galán Galán, Alfredo. *La reutilización de la información del sector público*. Granada: Comares, p. 124.

34 Malgrat la tramitació parlamentària coetània, la LRISP no assumeix les definicions de sector públic i d'Administració Pública introduïdes per la LCSP, inspirada pel Reial Decret Legislatiu 2/2002, de 16 de juny, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de Contractes de les Administracions Públiques.

35 Article 10.2 de la Directiva RISP.

36 Fernández Salmerón observa que la Directiva RISP fa referència a la informació del sector públic, i no tan sols a la informació de les administracions públiques. De fet, apunta que l'article 1 de la Directiva RISP esmenta l'Estat dins la definició d'organisme del sector públic com a ens polític territorial. Fernández Salmerón, Manuel (2005). «El régimen jurídico de la reutilización comercial de la información del sector público: sujetos destinatarios y tipos de información». A: Cerrillo i Martínez, Agustí; Galán Galán, Alfredo. *La reutilización de la información del sector público*. Granada: Comares.

37 L'Acord de 15 de setembre de 2005, del Ple del Consell General del Poder Judicial, pel qual s'aprova el Reglament 1/2005, dels aspectes accessoris de les actuacions judicials, desenvolupa l'article 107.10 de la LOPJ, relatiu a la publicació i la difusió de les resolucions judicials. Aquest acord estableix que tots els jutjats i tribunals remetran al Consell General del Poder Judicial, a través del CENDOJ, una còpia de totes les sentències i també d'aquelles altres resolucions que puguin resultar d'interès. Així mateix, es descriu el procediment electrònic a través de la manera en què s'haurien de remetre (article 7). L'Acord no fa referència a la reutilització de les resolucions judicials. Aquests aspectes han estat inclosos en l'Acord marc de 24 de maig de 2007.

38 D'aquesta manera, es pot observar, en termes generals, una diferència entre la LRISP (document) i la LRJPAC (registres i documents que, tot formant part d'un expedient, siguin als arxius administratius).

39 Article 3.2 de la LRISP. La Directiva RISP també es refereix a *document* com a qualsevol part que en formi part (article 2.3 de la Directiva RISP).

40 Segons l'article 3.4 de la LRISP, «el que preveu aquesta llei no restringirà les previsions més favorables que sobre accés o reutilització s'estableixin en les lleis sectorials».

41 Article 37.2 i 37.3 de la LRJPAC. LOPD.

42 Article 4.6 de la LRISP. En relació amb aquest aspecte pot resultar d'utilitat la consulta del Dictamen 7/2003, sobre la reutilització de la informació del sector públic i la protecció de dades personals –«A la recerca de l'equilibri»–, adoptat el 12 de desembre de 2003 pel Grup de l'article 29 sobre protecció de dades de la Unió Europea.

43 OCDE (2006). *Digital broadband content: Public Sector Information and Content*. París, p. 8. A: <http://213.253.134.43/oecd/pdfs/browseit/4201131E.PDF>.

44 Referent a això resulta d'interès portar a col·lació l'experiència britànica en relació amb les llicències *Click-Use*, que són les llicències en línia per a la reutilització de la informació sota *el copyright* de la Corona. Vegeu-ho a: <http://www.opsi.gov.uk/click-use/index>.

45 D'aquesta manera, es vol superar el recel amb què sovint s'ha vist des de la indústria de continguts, pel fet de considerar que la comercialització de la informació del sector públic per les administracions públiques pot generar problemes de competència, per exemple mitjançant l'existència de situacions de monopoli o de subvencions encruades. Pas, J. (2002). «The commercialization of government information and the proposal for a Directive COM (2002) 207 by the European Commission». *E-law. Murdoch University Electronic Journal of Law*, núm. 9(4). A: <http://www.murdoch.edu.au/elaw/issues/v9n4/pas94.html>].

46 Comissió Europea (1998). *La información del sector público: un recurso clave para Europa*.

47 Vega Castro, José Luis (2005). «El régimen jurídico de la comercialización de la información pública como garantía del mercado europeo: servicio público y mercado». A: Cerrillo i Martínez, Agustí; Galán Galán, Alfredo. *La reutilización de la información del sector público*. Granada: Comares, p. 151.

48 Com afirma Vega, «en aquest punt, cal indicar que l'actual situació de la tecnologia

ens permet afirmar que els costos referents a la reproducció i la difusió s'han reduït a la mínima expressió, com a màxim el suport físic, a vegades fins i tot inexistent, tal com passa en el supòsit de la posada a disposició per Internet, cosa que ens portarà a parlar únicament dels costos de recollida i de producció, que en els supòsits en què ens trobem enfront d'informació produïda en el marc d'una activitat de servei públic poden ser considerats, segons el model establert, com de cost zero pel fet d'estar sufragats directament mitjançant els pressupostos públics (*Ibid.*, p. 147).

49 Article 7 RISP.

50 Si en el termini màxim previst per resoldre i notificar no s'ha dictat resolució expressa, el sol·licitant podrà entendre desestimada la seva sol·licitud.

51 Vegeu-ne més informació a <http://www.aporta.es>.

52 Disposició final primera.

53 Vegeu, com a excepció, l'article 18 *Loi n°78-753 du 17 juillet 1978 portant diverses mesures d'amélioration des relations entre l'administration et le public et diverses dispositions d'ordre administratif, social et fiscal*, que regula l'accés i la reutilització de la informació del sector públic.

54 Vegeu-ho a <http://www.opsi.gov.uk>.

55 Vegeu-ho a <http://www.aporta.es>.

Resumen

La difusión de la información pública no la hacen únicamente las administraciones públicas. Buena parte de la información que producen las administraciones públicas en el ejercicio de sus funciones constituye la materia bruta utilizada por la industria de contenidos con el fin de ofrecer bienes y servicios en el mercado. La Ley 37/2007, de 16 de noviembre, de reutilización de la información del sector público ha transpuesto a nuestro ordenamiento jurídico la Directiva 2003/98/CE del Parlamento Europeo y del Consejo de 17 de noviembre, de reutilización de la información del sector público. La Ley 37/2007, de 16 de noviembre regula con carácter básico el régimen jurídico aplicable a la reutilización de los documentos elaborados o custodiados por las administraciones públicas y los organismos del sector público.

En este artículo se expone brevemente el contenido de la Ley 37/2007, de 16 de noviembre y se da noticia de algunos de los instrumentos que se han utilizado tanto en España como en otros estados miembros de la Unión Europea para regular y extender la reutilización de la información del sector público.

Résumé

Les administrations publiques diffusent les informations qu'elles génèrent à travers différents réseaux afin de faciliter la participation des citoyens aux sujets d'ordres publics et de favoriser la réalisation de leurs démarches quotidiennes. En outre, la plupart des informations produites par les administrations publiques dans l'exercice de leurs fonctions constituent la matière première utilisée par l'industrie du contenu d'information afin d'offrir des biens et des services sur le marché. Les informations cartographiques et géographiques, statistiques, météorologiques ou économiques sont d'une grande importance pour le marché et représentent la base de création des

contenus et des services d'informations de valeur ajoutée.

La réutilisation consiste à permettre aux personnes physiques et juridiques d'utiliser les documents que possèdent les administrations et organismes du secteur public, et ce à des fins commerciales ou non.

Actuellement, la loi 37/2007 du 16 novembre sur la réutilisation des informations du secteur public a transposé dans notre ordre juridique la directive 2003/98/CE du Parlement européen et du Conseil du 17 novembre concernant la réutilisation des informations du secteur public. Cette loi régleme le caractère général du régime juridique applicable à la réutilisation des documents élaborés ou détenus par les administrations publiques et les organismes du secteur public.

Cet article expose brièvement le contenu de la loi 37/2007 du 16 novembre sur la réutilisation des informations du secteur public et renseigne sur certains des instruments utilisés en Espagne en la matière.

Summary

Government agencies disseminate the information they generate through different channels in order to aid citizens in taking part in public affairs and to help them perform their daily tasks. Furthermore, a great deal of the information produced by government agencies in exercising their duties makes up the raw material used by the content industry to offer goods and services in the market. Economic, meteorological, statistical and cartographic/geographic information has a high market value and is the basis for creating value-added content and information services.

Re-use consists of using documents in the hands of public sector agencies and bodies and releasing them to individuals or legal entities

for commercial and non-commercial purposes.

Currently, Law 37/2007 of 16 November on the re-use of public sector information has transposed Directive 2003/98/EC of the European Parliament and of the Council of 17 November on the re-use of public sector information to Spanish law. This law regulates, in basic terms, the legal system applicable to the re-use of documents drawn up by or in the possession of government agencies and public sector bodies.

This paper explains the contents of Law 37/2007 of 16 November and on the re-use of public sector information and informs of some of the experiences that have taken place in Spain concerning the matter.